

NEBRASKA

Milostné aféry Josefa Vlasáka.

Lincoln, Neb., 12. listopadu. — Josef Vlasák, 75 roků starý, zámožný farmář ze Saline okresu a otec patnácti dětí, z nichž třináct dosud je na živu, shledal, že láska nejde vždy po hladké cestě. Vlasák opustil svoji manželku a rodinu před dvěma roky a odebral se do Chicaga, kde se oženil s dvacetiletou dívkou, když před tím dal jí etí a darem \$1,000. Soudec Hurd, který byl věrný v Lincolnu na krátkou dobu, povolil první manželce Vlasákové rozvod a \$6,500 alimony. Nyní i druhá Vlasáková žena žádá za zrušení sňatku. Vlasák vlastní v Saline okresu pozemky, jejichž cena se odhaduje na \$60,000 až \$75,000.

Shallenberger nebude se ucházet o senátorství.

Lincoln, Neb., 12. listopadu. — Kongresník A. C. Schallenberger nebude kandidátem demokratické nominace pro úřad senátora. Vyjádřil dnes novinářským zpravodajům překvapení nad tím, že pověstí o úmyslu jeho o ucházení se o senátorství se rozšířily. Mluvil přitom s několika přáteli o této záležitosti a nepochybně nebylo mu dobře rozuměno. Prohlásil ale určitě úmysl ucházeti se o úřad kongresníka znovu. Schallenberger prohlásil, že souhlasí s administrativním programem o zlepšení národní obrany.

Hošík usmrtil se pádem z vozu.

Wahoo, Neb., 12. listopadu. — Lloyd Holm, synovec manželky Viktora Holmových, byl usmrcen na cestě, asi tři čtvrtě míle západně od Wahoo. Hošík byl něco přes pět roků star a jel na voze spolu s kočím. Potáh povozu polekal se kolem jedoucího automobilu a pustil se do divokého běhu. Kočí i hošík spadli při tom z vozu. Kočí způsobil si vážné zranění, ale pozdravil se. Hošík ale poraněn byl do té míry, že zranění svému podlehl.

Český obchodník zemřel.

Hastings, Neb., 12. listopadu. — William A. Selák, člen firmy Polenský, Selák a Co., vyrábějící eidel, zemřel náhle ve své úředovně. Selák trpěl padoucností a zachytil příležitost, ve chvíli, kdy rozmýšlel se zúčastnit. Byl asi 50 roků star a patřil k prominentním obchodníkům v tomto městě.

Velká úroda žita.

Lincoln, Neb., 12. listopadu. — Největší úroda žita, kdykoliv sklizená ve státě našem, byla získána farmáři v Nebresse tohoto roku. Celkem sklizeno bylo 3,451,301 bušů žita, oproti 3,128,433 bušům v roce 1913 kdy úroda považována byla za rekordní. Průměrné vydalo žito 16.4 bušů po akru, kdežto v roce 1913 vydalo 19.7 po akru. Letošního roku oseto bylo žitem 210,690 akry proty 159,817 akřím před dvěma roky a 174,459 akřím před rokem. Holt okres měl největší rozlohu, oseto žitem, a sice 20,250 akř. Custer okres sklídl nejvíce žita a sice 260,460 bušů.

Záhadná smrt krajana.

Allamore, Neb., 14. listopadu. — Úřady vyšetřují záhadnou smrt L. Safáře, českého farmářského dělníka, zaměstnaného na ranchu George Gregga, nacházející se nedaleko Marsland v Dawes okresu, jehož úmrtí náležena byla ve vyvářecím kotli v kolně na nálehu v pozadí obydli na Greggově ranchu ve středu v hodinách raních. Má se za to, že jedná se o sebevraždu nebo o smrt nešťastnou náhodou. Nafář neměl v této zemi žádných příbuzných.

Velká úroda ovsa ve státě.

Lincoln, Neb., 14. listopadu. — Nebraska vypěstovala v tomto roce o milion bušů ovsa více, než v roce 1914. Úroda ovsa, která právě vyřídila byla státní zemědělskou radou. Úroda ovsa byla 72,751,000 bušů, v čemž však není zahrnuto množství ovsa, vypěstované v Bayl okresu, z kterého dosud zpráv nedošlo. Jestliže v tomto okresu byla vypěstována tolik ovsa, jako loniškou roku, celková úroda ovsa bude 78,250,000 bušů, což je největší úroda tohoto etí, jaká kdykoliv v státě byla vypěstována. Celkem ovsa byly ovšem 2,077,803 akry pozemku. Cedar okres měl největší počet akř. oskových ovsa, a sice 83,027. Největší měl Arthur okres a sice jenom 220 akř. Průměrná úroda ovsa byla 34.9 bušů po akru, což je největší průměrná úroda v

posledních desíti letech. Box Butte okres zaznamenal největší průměrnou úrodu po akru a sice 56.2 bušů. Wheeler okres měl největší průměrnou úrodu a sice jenom 18.5 bušů po akru. Nejvíce ovsa sklizeno bylo v Knox okresu a sice 3,452,170 bušů. V Boone, Cedar, Cuming, Lancaster, Madison, Dixon, Douglas, Colfax, Custer, Gage, Nuckolls, Phelps, Pierce, Saline, Saunders, Seward, Stanton, Washington a Wayne okresech vypěstováno bylo mezi 1,000,000 a 3,000,000 bušů ovsa v každém.

Z MLADÍ MEXICKÉHO CÍSAŘE MAXMILIÁNA.

Události mexické stále jsou v popředí veřejného zájmu a není za těchto okolností divu, že právě ve dnešní době více než kdý jindy záleží vzpomínky k etí Maxmiliánovi mexickému, kterému bylo souzeno v této zemi zahynouti před lety způsobem tak tragickým.

Cisár Maxmilián, nebo, jak se před svým osudným rozhodnutím jmenoval, arcivévoda Ferdinand Max, narodil se ve Vídni 6. července 1832 jakožto druhý syn arcivévody Františka Karla z jeho sňatku s arcivévodkyní Žofií, sestrou Ludvíka I., krále bavorského. První vychování arcivévody Ferdinanda Maxe řídil hrabě Jindřich Bombelles, pod jehož dohledem jej vzdělávali nejlepší učitelové, již od útlého mládí byl určen arcivévoda pro válečné služby a proto byl zejména vzdělán ve všem, co se týkalo námořnictva.

První větší výlet podnikl arcivévoda ještě nežli uplynula doba jeho studií do Řecka a do Smyrny. Byla to prázdinnová cesta, kterou podnikl s etí svým bratrem Karlem Ludvíkem roku 1849. Oba prince provázeli kníže Jablonowski, který zemřel ještě v mládí brzy po tom, potom hrabě Caudenhove a baron Kolter, archivář Kaltenbeck a malý prof. Geiger, jakož i etínský tělesný lékař dr. Fritsch.

Bylo ustanoveno že této cestě nemá býti užito k nějakému vzdělkou účelu. K cestě užito bylo skvostného válečného parníku "Vulkan". Cesta počala dne 2. září 1850 a trvala do 4. října, tedy skoro pět nedel. Co v této době arcivévoda věděl a zažil, vyřekl sám ve svém deníku, který původně nebyl určen pro veřejnost, ale po smrti nešťastného etí byl r. 1868 vydán (německy) v Lipsku, pod názvem: "Můj první výlet. Potulky Řeckem."

Brzy po etím návratu vstoupil arcivévoda Ferdinand Max do služby v rakouském válečném loďstvu. Ve shodě se svými úředními se rozhodl sloužit "od píky". Často vypravoval později jeho velitel baron Bourguignon, s jakým nadšením a láskou konal arcivévoda své povinnosti, jež nikterak nebyly lehké. Stalo se, že na případech stráž od půlnoci do čtyř hodin ráno a arcivévoda alyse o tom, se jen klidně usmíval.

Stalo se také jednou, že zpočoval na shovívavost svých představených. Byla to na počátku jeho námořnické dráhy, když musil u děl evičiti a podřízeným mužstvem. Přes dvě hodiny vykládal jednemu tu, druhému onu, a ještě stále nepřicházeli vstoučený signál, oznamující že evičeni je u konce; tu uladý arcivévoda, který byl tehdy kadetem, pochoval únavu, a oznámil praporečnickovi, "neposloušejte, že se etí uvažem." Praporečník ohlásil to veliteli, který prince přede všemi námořníky pokřádal a poslal jej do tak zvané "stiny", částí loď, která je posádka a má vedlehu málo a světla ještě méně, jediím slovem je — kadetským vězení. Arcivévoda vyslechl otel velitela v předepsané postoj a sám řekl: "Děje se mi po právu!"

V létě roku 1851 podnikl arcivévoda na rakouské frogaté "Novarra" eté, který posleží přízevle jeho arivodu z Mexika do Evropy, druhou delší cestu. Tuto cestu, jakou i své další výkazy poznal v sedmadvaceti letech svého života. Odstaven etí, africký básník. První výjezdem je datován na repře teratské dne 30. července 1851, pak vedou nás až k plysku do Neapole, Livornu a do

některých italských měst, která prince navštívil. Dne 2. září 1851 odjela "Novarra" z Livornu a do Španělska. Zdá se, že arcivévoda měl pro Španělsko zvláštní zálibu. V této zemi navštívil města Cadix, Seville, Malagu, Granadu a všude působil na zejména památky staré maurské architektury hlubokým dojmem. Když spasil v Granadě královské hroby španělské, vzpomněl na to, že jsou tu pochováni jeho předkové, ale zároveň vzpomněl na jejich slavné ety a byl smuten při pomyslení, že již nevládnou Habsburgové ve Španělsku. Tenkrát napsal do svého deníku: "V etím Španělsku byl jsem etím ubohým mrtvým jakožto legitimní příbuzný nejbližším, bližší nežli panovníci a princové této země a tu jsem etil, že etí příbuzenství neuvazuje člověka ještě po stoletích a má duše byla jata truchlivou lítostí jak etíto velcí mrtví jsou tak opuštní, jak nový kmen na ně nevzpomíná a jak já v prostém kate stojím u rakve těch, na jejichž trůně by vládlí ještě naši, kdyby nebylo Karla II!"

Dne 17. října 1851 vstoupil arcivévoda Ferdinand Max v Cartagena na loď, která jej dopravila do vlasti, ale již příštího roku se vypravil na novou cestu. Tento krátě na ostrov Sicílii. Zdržel se několik dní v Messině, Palermo a Syrakusách a opět se obrátil do Španělska. Ve Valencii, městě poesie a dějin (jak sám praví) i v Madridi zažil etítnost a veselé dny. Pak se plavil dále k Lisabonu. Na dvoře královny dony Marie de Gloria byl neobvyklý přátelsky uvítán. Byl tím velmi potěšen, ale při tom přece nebyl slepým k faktu, že doba velikosti a slávy Portugalska neodvratně minula. Znovu se vrátil do Cadixu a odтамund specialně nebezpečnými kraji plavil louspežlíku do Seville, "abych tam eviču ardeem poznal, jak náležitě je Španělsko, jak nepopsatelně krásná je jeho zhouť Andalusie." Nezapomenutelným zůstal mu večer, který strávil sám se klerickým přítelem v Alcazaru. "Shakespeare měl sen etíto noci, Mendelssohn jej slyšet znít a zpívat, ja jsem jej viděl!" praví.

Nerad bučil se dne 30. června 1852 se Španělskem a odjížděl na Madeiru, kde se zdržel několik dní — načez se vrátil přes Alžír a Tanger. Roku 1854 byl jmenován arcivévoda korvetním kapitánem a velitelem válečného parníku "Minerva." Jakožto velitel loď dostal rozkaz, aby se svou korvetou krčoval na západním pobřeží Tureka, aby tam byl morální podporou katolickým Albáncům, o kterých si již tenkrát rakouská vláda dělala nesprávné iluze.

Toto posláné bylo velmi nepřijemné, poněvadž tenkrát Turecko se dívalo na Rakousko a všechny jeho akce se srovnávaly nedvěrou. Za těchto okolností návštěva Albánie vyžadovala mnoho chytrosti, energie a zase umírněnosti a také byla spojena se značnými nepřijemnostmi, které v duši arcivévodově byly stupňovány ve domáji, že nebyť těchto politických zápletek, byl by konal cestu do Carigradu, Malé Asie, Palestiny a Egypta.

Na podzim roku 1851 převzal Ferdinand Max jakožto kontradmíral velkou rad celou námořní loďrakouskou. V tomto svém postavení opravdu neuvávně a neohroženě pracoval na námořních reformách a všichni kritikové se shodují v tom, že touto svou činností položil základ ke slavnému vítězství rakouského loďstva ve válce s Itálií roku 1866.

Arcivévoda pochopil, že dobře mužstvo může vycházet jen z dobrých škol a tak založil hydrografický útvar a námořní školu v Muggli. Také zavedl deli praktických námořnických zásad zcela nový vychovný systém pro námořní důstojníky, provedl reorganizaci námořních úřadů, postavil se shodují v tom, že touto svou činností položil základ ke slavnému vítězství rakouského loďstva ve válce s Itálií roku 1866.

Arcivévoda pochopil, že dobře mužstvo může vycházet jen z dobrých škol a tak založil hydrografický útvar a námořní školu v Muggli. Také zavedl deli praktických námořnických zásad zcela nový vychovný systém pro námořní důstojníky, provedl reorganizaci námořních úřadů, postavil se shodují v tom, že touto svou činností položil základ ke slavnému vítězství rakouského loďstva ve válce s Itálií roku 1866.

V létě roku 1855 provázal arcivévoda evoluční eskadru, sestávající ze 17 loď, které pluly z Terstu do Ankony a odтамund do říma. Druhou etíměstíbal cestu podnikl též roku do Řecka, na Krétu, do Beirutu a na Libanon. Také navštívil svatá města v Jeruzalemě, prohlédl si egyptské pyramidy a připravné práce ke stavbě nového mezikřského přístavu. Několik měsíců později v měsících květnu, červnu a červenci r. 1856 vykonal velkou cestu po evropské pevnině, zejména Německu, Francii, Belgii a Holandsku. Na tu se odebral se svým bratrem, etím Františkem Josefem do Lombardska a Benátska.

Po této cestě konaly se před etím manévry celého rakouského válečného loďstva a na základě jich byl arcivévoda dne 28. února r. 1857 jmenován generálním guvernorem lombardsko-venetským. Tento úřad zastával až do války s Piemontem a Francií dva roky. V této době zasnoubil se arcivévoda dne 27. července 1857 s etírou královnou belgickou, princeznou Charlottou, narozenou dne 7. července r. 1819. Dne 6. září r. 1857 konal po jejího lobu slavný výjez do Milána, kde jakožto generální guvernér království lombardsko-venetského měl svou rezideni.

Arcivévoda snažil se všemožně zjednat sympatie Itálií rakouskou panství. Že se mu to nepodařilo, nebylo vinou jeho. Italské spátrovali v rakouském panství jenom překážku pro své národní sjednocení. Na pozvání arcivévodů byl prohlouben přístav benátský tak, aby ho mohly užítati i velcí loď, přístav v Cenu byl zvešoren. Aby byla účinná přístav etíto dělní zle nemocí, nalezli na severním konci omarského jezera, postaral se o vyčištění omarského jezera v Benátskéh a zavedení suché roviny furlánské.

Co mladobyl roku 1859, když Rakousko pozbylo Lombardie, u etíto se arcivévoda na zámořní straně u Terstu, který si dal vystavět a již tam klidně a šťastně několik měsíců.

V listopadu roku 1859 podnikl — tentokráte v přírodu své etí — novou velkou cestu po moři. Jel úžinou Gibraltarskou podruhé na ostrov Madeiru. Když tam přijel, zanechal tam ve městě Pimchatu arcivévodkyni Charlottu k etímu pobytu a dne 15. prosince r. 1859 vydal se dále do Brazílie. Na jízni polocevní navštívil Bahii a pak několikrát přistával města brasílská, dne 16. ledna r. 1860 podnikl výlet do brasílských pralesů. V březnu roku 1860 se zase vrátil do vlasti.

Kok po svém návratu navštívil arcivévoda Ferdinand Maxmilián Brazíliu, ve které vykonával, za nadšenými slavy se sloužil-oval zveřejnění rakouského válečného loďstva. Tato brožura měla nápis: "Rakouské loďstvo. Od rakouského námořníka." Především dožadovat se této spisek, aby Rakousko uzavřelo aliance s Anglií, dále aby bylo povoleno umístění ke stavbě arsenálů, pevností a loď. poněvadž podivuhodnou hrou přírody dolice a účelné přístavy jsou jenom na východní straně Adriatického moře a proto je přirozeno, že tvořil se nyní Itálii dříve nebo později se pokusí, aby se těchto přístavů zmocnila. V tomto spisku lzeze všech okolností ulvuit o "nebezpečném" zanedbávání dalnatského pobřeží a o neoprávněné dožadování pvoe o obranné prostředky na jihozápadě Ře.

Ani v kruzích námořnictva neulezly tyto návrhy arcivévodovy jednodušeného souhlasu. Ve spisku arcivévodově se praví na jednom místě dodava: "Hrabě Montenucci previl, že k veslení války je třeba III. etí; peně, peně a ještě jsem peně." Kontradmíral Weulbörstorff, když tu etí, připsal k tomu slova: "A rozumu rozumu rozumu." Arcivévodovi se náhodou dostal etíto výšek do ruky; z polohy etímou veslostí dal kontradmíralovi za pravdu a pravil: "Má brožura je špatná, poněvadž etíto tak násnadě balci myšlenka v sí není."

Rok 1862 a 1863, jako i první měsíce roku 1864 strávil arcivévoda jedním na svém zámořním výjezdu, jednak na ostrove Lakruas a Dubruvsko. Po celou tu dobu byla o ním jen málo zvěst.

5,000 svrchníků pro pro muže a jinochy

Zadný jiný výkud než Chicagoem a prioritní nodá se jakéhokoliv stanoviska porovnat s Vaším Nebraska výkudem!

Váš style ve vaší velikosti, právě za tu etím, jakou si přejete zaplatit.

Porovnejte a přesvědčte se sami dříve, než si zimník koupíte, že vám ušetříme 25 až 40.

Nejlepší na světě svrchníky za \$10 \$15 \$20 \$25

Prekrásně hotovené obleky: \$10, \$15, \$20, \$25

Hlavní stan pro nákup teplého spodního prádla, koší, rukavice, mackinaw kabátů a obuvi.

SPRÁVNÉ ŠATSTVO PRO MUŽE A ŽENY

Potřebujete Česko-Americký Venkov advertisement with text about subscriptions and contact info.

ED. MAURERA RESTAURANT A HOSTINEC advertisement with address and phone number.

Jellco Brewing Company advertisement featuring an image of a brewery building.

PAXTON PLYNEM pražená káva advertisement with an image of a woman carrying coffee and detailed text.